

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Odbytové centrum Budíškovice s.r.o.**, se sídlem Budíškovice 134, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Hrabou, advokátem se sídlem Kamlerova 795, Říčany u Prahy, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 1, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2008, č. j. 3659/2008 - 14130, v řízení o žádosti o poskytnutí dotace, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2010, č. j. 11 Ca 249/2008 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství (dále též „žalovaný“) ze dne 26. 6. 2008, č. j. 3659/2008 - 14130. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 12. 2007, č. j. SZIF/2007/0397404, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí dotace pro rok 2006 v rámci programu zakládání skupin výrobců.

Městský soud se v napadeném rozsudku zabýval především otázkou, zda lze stěžovatele jako jednočlennou společnost považovat za skupinu výrobců ve smyslu nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti (dále též „nařízení vlády“ nebo „nařízení vlády č. 655/2004 Sb.“), vzhledem ke stěžejní námitce stěžovatele ve správní žalobě. V odůvodnění svého rozsudku se ztotožnil se závěry správních orgánů a konstatoval, že při teleologickém, systematickém a gramatickém výkladu pojmu „skupina výrobců“ správní orgány nepochybily, když dospěly k závěru, že skupinu výrobců musí z povahy věci tvořit dva a více členů, a to rovněž s ohledem na znění čl. 33d Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999.

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právních otázek při výkladu nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Stěžovatel nesouhlasí se závěry žalovaného a městského soudu, že skupinou výrobců byla zjevně zamýšlena pouze vícečlenná obchodní společnost, když nařízení vlády výslovně stanoví, že předmětem činnosti takové společnosti má být zajištění společného odbytu zemědělské komodity. Stěžovatel souhlasí se žalovaným, že je nutno nařízení vlády interpretovat z hlediska práva Evropského společenství, má však za to, že je při tom nutno vycházet ze základní myšlenky Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 ze dne 17. května 1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení, v konsolidovaném znění [dále též „Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999“], a to především z jeho preambule. Takovým postupem pak nelze dospět k jinému názoru, než že cílem podpory je podpořit adaptaci výroby a produkty členů skupiny na požadavky trhu, přičemž „skupinu“ definuje vnitrostátní právo podle potřeb národního trhu. Dle stěžovatele nařízení vlády vymezuje komunitární pojem „seskupení producentů“ pojmově jako „skupinu výrobců“ ve svém § 2 písm. c), kde stanoví, že skupinou výrobců se rozumí obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity. Stěžovatel dále podotýká, že městský soud se řádně nevypořádal s odkazem stěžovatele na Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004 – 2006, neboť v odůvodnění rozsudku uvedl, že se tímto plánem zabýval žalovaný v řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím ministra zemědělství ze dne 27. 9. 2007, č. j. 30579/2007 - 10000, na které žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně odkazuje. V této souvislosti stěžovatel znovu poukazuje na skutečnost, že podle žalovaného jsou v tomto plánu definovány podmínky pro uznání skupin výrobců, kdy jednou z podmínek je, že skupina výrobců musí splňovat podmínku minimálního ročního obratu 100 000 EUR nebo 5 členů. Podle žalovaného se tak nikdy nejedná o výrobce jednoho, vždy musí být alespoň dva. Stěžovatel však pro názor žalovaného o minimálně dvoučlenné skupině výrobců nenalezl oporu v Horizontálním plánu rozvoje venkova, ani v žádném z platných právních předpisů. V návaznosti na to je názoru,

že není možné odkázat na rozhodnutí žalovaného, které zjevně postrádá oporu v platné právní úpravě. Stěžovatel poznamenává, že Evropská komise přitom nestanoví počet členů skupiny producentů, a proto je pro skupinu akceptovatelný již člen jeden. Stěžovatel má za to, že „skupina výrobců“ je definována v § 2 písm. c) nařízení vlády a trvá na tom, že se jedná o obchodní společnost bez jakéhokoliv omezení počtu společníků. Navíc upozorňuje, že rovněž obchodní zákoník předpokládá možnost založení obchodní společnosti pouze jedním společníkem. Odmítá tak tvrzení žalovaného, že by „skupina výrobců“ byla definována v § 1 téhož nařízení a že by § 2 písm. c) nařízení vlády měl stanovit pouze právní formu této skupiny. Ve prospěch své argumentace odkazuje na alternativní podmínku pro zařazení skupiny výrobců do programu základní skupiny výrobců, se kterou se městský soud ve svém rozsudku řádně nevypořádal.

Dále stěžovatel uvádí, že při interpretaci nařízení vlády nelze vycházet ze striktního gramatického výkladu a použití množného čísla. V této souvislosti poukazuje na § 461 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Stěžovatel tvrdí, že pokud by byl při interpretaci nařízení vlády použit striktní gramatický výklad, musel by být použit rovněž ve výše citovaném ustanovení občanského zákoníku (dědic vs. dědicové), což by však vedlo k absurdnímu výsledku.

Na závěr stěžovatel dodává, že pokud by skutečnost, že se musí jednat minimálně o dvoučlennou společnost, měla oporu v zákoně, potom by žádné odbytové organizaci nemohly být dotace dle nařízení vlády přiznány, neboť se stále jedná o jeden subjekt a nikoliv o více subjektů, neboť dotace se poskytuje společnosti jako takové a nikoliv jejím společníkům. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v rámci vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 21. 10. 2008. V tomto vyjádření především konstatoval, že není-li stěžovatel zařazen do programu zakládání skupin výrobců, nemůže obdržet dotaci. Zároveň se vyjádřil k tomu, že se „skupinou výrobců“ ve smyslu nařízení vlády rozumí skupina výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity, § 2 písm. c) nařízení vlády potom pouze určuje právní formu, kterou skupina výrobců může mít. Jediný společník právnické osoby nemůže nikdy zajistit společný odbyt zemědělské komodity jako základní materiální znak činnosti skupiny výrobců. S ohledem na dané nemohl být stěžovatel zařazen do předmětného programu a nemůže tak ani splnit podmínku pro poskytnutí dotace podle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády.

Žalovaný dále uvedl, že se městský soud se všemi žalobními námitkami vypořádal řádně. Stejně tak má za to, že rovněž správní orgány se věcí dostatečným způsobem zabývaly. Za podstatu sporu považuje otázku, zda v konkrétním případě

je subjekt způsobilý k zařazení do programu zakládání skupin výrobců, k čemuž uvádí, že v souladu s Nařízením Rady (ES) č. 1257/1999 nelze akceptovat společnost, která ze samotné její povahy nemůže splnit účel podle tohoto nařízení, a tedy ani účel podle nařízení vlády, které ve svém § 1 skupinu výrobců výslovně definuje jako skupinu zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. Podotýká, že jeden producent skupinu producentů tvořit nemůže, pojmově je také vyloučeno společné uvádění zboží na trh pouze jedním producentem. Zároveň poznamenává, že nelze odvozovat právo na poskytnutí podpory pouze z definice obchodní společnosti, tj. z právní formy skupiny producentů, aniž by skutečně tato obchodní společnost byla více producenty založena. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 87/2009 a sp. zn. 9 As 67/2009, kde tento soud řešil obdobné případy tzv. jednočlenných společností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodu v této stížnosti uplatněného, tj. z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu předloženého Nejvyššímu správnímu soudu vyplynuly následující podstatné skutečnosti. Dne 7. 2. 2007 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o poskytnutí dotace v rámci programu zakládání skupin výrobců pro rok 2006 podle nařízení vlády. Tuto žádost správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 17. 12. 2007, č. j. SZIF/2007/0397404, zamítl, neboť zjistil, že stěžovatel nebyl zařazen do programu zakládání skupin výrobců, o čemž bylo rozhodnuto Ministerstvem zemědělství (žalovaným) v rozhodnutí ze dne 27. 9. 2007, č. j. 30579/2007-10000. V této souvislosti správní orgán I. stupně uvedl, že zařadit do předmětného programu a následně v rámci tohoto programu poskytnout podporu je možné pouze více subjektům, které se sdruží za účelem společného odbytu příslušné zemědělské komodity a společně založí obchodní společnost nebo družstvo. Jedná se tak o „skupinu výrobců“ zajišťující společný odbyt zemědělské komodity, přičemž vymezením pojmu „skupiny výrobců“ v § 2 písm. c) nařízení vlády je určena právní forma, kterou tato skupina výrobců může mít. V důsledku toho dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že byly porušeny podmínky podle § 5 odst. 1 písm. a) a c) nařízení vlády a čl. 33d Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, a proto žádost zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž uvedl téměř totožnou argumentaci jako v pozdější kasační stížnosti, přičemž především nesouhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně o nutnosti vícečlenné skupiny výrobců, pro nějž dle něj chybí právní opora. Naopak z právních předpisů vyplývá, že k zařazení do předmětného programu postačí alternativní splnění jedné ze dvou podmínek, tj. buďto splnění výše obchodovatelné produkce ve výši 3 000 000 Kč nebo podmínka 5 členů skupiny. Odvolání bylo žalovaným zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Stěžovatel následně podal správní žalobu, kterou městský soud zamítl.

Nejvyšší správní soud úvodem zdůrazňuje, že podstatou sporu je otázka, zda byly správní orgány oprávněny žádost stěžovatele o poskytnutí dotace v rámci programu ve smyslu § 5 a 6 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. zamítnout, resp. s tím související otázka, zda je možné za skupinu výrobců ve smyslu nařízení vlády považovat i jednočlennou obchodní společnost.

Podle § 5 nařízení vlády se dotace za příslušný kalendářní rok poskytne skupině výrobců na základě žádosti podle § 6 téhož nařízení vlády, jestliže tato skupina výrobců splní v tomto ustanovení uvedené podmínky. Subjekt žádající o předmětné dotace, tj. skupina výrobců, musí být mimo jiné v souladu s § 4 citovaného nařízení vlády zařazen do programu do 31. prosince 2006; to znamená, že subjekt musí být úspěšný v řízení o žádosti o zařazení do programu pro zakládání skupin výrobců. Aby byla skupina výrobců zařazena do tohoto programu, musí především splňovat podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů skupiny výrobců (dále jen „člen“), a dále musí vzniknout v období od 1. května 2004 do 31. října 2006 (§ 3 nařízení vlády). Podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč anebo podmínku nejméně 5 členů musí subjekt splňovat rovněž při podání žádosti o poskytnutí dotace, jak vyplývá z § 5 odst. 1 písm.c) nařízení vlády.

Podle § 6 nařízení vlády podává žádost o poskytnutí dotace za příslušný kalendářní rok skupina výrobců Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu, přičemž nedílnou součástí předmětné žádosti je předložení v tomto ustanovení uvedených dokumentů [kopie účetních dokladů, prokazujících příslušnou roční obchodovanou produkci skupiny výrobců, na niž je touto skupinou výrobců uplatňována žádost o poskytnutí dotace, výpis z obchodního rejstříku ne starší 3 měsíců, sdělení výše finanční hodnoty příslušné roční obchodované produkce skupiny výrobců (§ 5 odst. 4), kopie uzavřených smluv mezi skupinou výrobců a jejími členy o objemu, způsobu a výši úhrad příslušné roční obchodované produkce, kopie společných pravidel skupiny výrobců].

Z daného vyplývá, že dříve, než správní orgány mohou o žádosti o poskytnutí dotace rozhodnout, musí zkoumat splnění podmínek, které jsou v nařízení vlády zakotveny, především musí zkoumat, zda subjekt podávající žádost je skupinou výrobců, jak vyplývá z § 5 a 6 nařízení vlády, která byla navíc zařazena do programu pro zakládání skupin výrobců.

Pojem „skupina výrobců“ zákonodárce v nařízení vlády č. 655/2004 Sb. používá napříč celým právním předpisem, nicméně výslovně neuvádí, jaký subjekt je možno za skupinu výrobců považovat. Při interpretaci tohoto pojmu je tedy nutno vycházet nejen z gramatického výkladu pojmu, ale i systematiky a účelu tohoto právního předpisu. Hlavním cílem tohoto „dotačního“ programu (jehož

konkrétní náplň i postupy jak správních orgánů, tak i žadatelů jsou vyjádřeny právě v nařízení vlády č. 655/2004 Sb.) je podpora zemědělců v podmínkách společného evropského trhu, a to cestou vytváření společných skupin, a tím zvýšení konkurenceschopnosti. Záměrem je rovněž poskytnout podporu pouze u vymezených komodit, přičemž garantem tohoto programu je Státní zemědělský intervenční fond.

V této chvíli je rovněž nezbytné zdůraznit, že nařízení vlády je třeba vykládat i v souladu s Nařízením Rady (ES) č. 1257/1999, neboť tento komunitární právní předpis je v důsledku své přímé aplikovatelnosti podkladem nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Jeho kapitola IXa (Zvláštní opatření pro nové členské státy) a podkapitola I (Dodatečná podpora pro všechny nové členské státy) v článku 33d nazvaném Seskupení producentů výslovně uvádí, že 1. Je poskytována paušální podpora na usnadnění zřizování a správního provozu seskupení producentů, která mají za cíl: a) přizpůsobit produkci a výstup producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu, b) společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoodběratelům a c) stanovit společná pravidla pro informace o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň a dostupnost. 2. Podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství. Tento čl. 33d Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 je podstatný pro posuzovanou věc, neboť právě z něj vychází a na něj odkazuje vládní nařízení č. 655/2004 Sb.

V ustanovení § 1 nařízení vlády je stanoveno, že toto nařízení upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity (dále jen „skupina výrobců“), do programu pro zakládání skupin výrobců (dále jen „program“) a podmínky pro poskytnutí dotace skupině výrobců k podpoře jejich činnosti (dále jen „dotace“).

Na základě právě citovaného ustanovení lze dovodit, že podstatné pro určení subjektu jako skupiny výrobců je, že se pro účely předmětného nařízení vlády musí jednat o skupinu více subjektů, předmětem jejichž činnosti je zajištění společného odbytu určité zemědělské komodity. Zdejší soud dodává, že má-li být předmětem činnosti takové právnické osoby zajištění společného odbytu zemědělské komodity, pak z povahy věci vyplývá, že jeden člen nemůže tento předmět činnosti zabezpečit. Předmětem činnosti jednočlenné společnosti tedy nemůže být společný odbyt zemědělské komodity. Význam slova „společný“ (kolektivní, hromadný) je nutno vyložit tak, že se musí jednat o činnost či postup ve shodě. Z právě předestřeného vyplývá, že předmětný pojem „skupina výrobců“ musí být vykládána se zřetelem na společný postupu více subjektů zajišťujících společný odbyt určené zemědělské komodity. Nejvyšší správní soud poznamenává, že tento závěr koresponduje rovněž se zněním čl. 33d Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, neboť rovněž tento užívá ve

svém ustanovení pojem poukazující na podmínku vícečlennosti subjektů, když opakovaně užívá pojmu seskupení producentů, kterému odpovídá pojem užívaný v nařízení vlády - skupina výrobců.

Na tom nic nemění ani skutečnost, že podle § 2 písm. c) nařízení vlády se skupinou výrobců rozumí obchodní společnost nebo družstvo ve smyslu obchodního zákoníku, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity. Toto ustanovení pouze určuje právní formu, kterou musí skupina výrobců pro účel zařazení do programu zakládání skupin výrobců a posléze pro poskytnutí dotace mít. Lze tedy říci, že pouze taková skupina výrobců, která bude mít právní formu obchodní společnosti či družstva, přičemž předmětem činnosti této právnické osoby bude zajištění společného odbytu určené zemědělské komodity, vyhovuje podmínkám v nařízení vlády stanoveným. Podá-li žádost o poskytnutí dotace jen jednočlenná společnost, přestože mající právní formu požadovanou zákonem [§ 2 písm. c) nařízení vlády], nesplní tak základní podmínku postupu více subjektů zajišťujících společný odbyt určené zemědělské komodity, tj. podmínku vícečlennosti skupiny výrobců.

Pokud stěžovatel v souvislosti s § 2 písm. c) nařízení vlády namítá, že „skupina výrobců“ je v tomto ustanovení definována a trvá na tom, že se jedná o obchodní společnost bez jakéhokoliv omezení počtu společníků, když obchodní zákoník předpokládá možnost založení obchodní společnosti pouze jedním společníkem, nezbývá zdejšímu soudu než opakovat, že toto ustanovení určuje pouze právní formu, kterou musí skupina výrobců mít, aby mohla být zařazena do programu a následně jí mohla být poskytnuta dotace, a že při výkladu diskutovaného pojmu nelze bez dalšího vycházet z § 2 písm. c) nařízení vlády, aniž by se jeho znění zohlednilo především se zněním § 1 nařízení vlády a účelem tohoto právního předpisu.

Závěry výše uvedené nemůže zvrátit ani argumentace stěžovatele, v níž odkazuje na skutečnost, že pro zařazení do programu postačuje splnění alternativní podmínky pro zařazení skupiny výrobců do programu základní skupiny výrobců, tj. že subjekt musí splňovat podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů skupiny výrobců (dále jen „člen“). Lze sice se stěžovatelem souhlasit s tím, že pro zařazení do programu a následného poskytnutí dotace v rámci předmětného programu skutečně stačí pouhé alternativní splnění jedné ze dvou uvedených podmínek, nicméně tyto podmínky neeliminují základní podmínku provázanou celým nařízením vlády, že subjekt žádající o zařazení do předmětného programu a o poskytnutí dotace musí být „skupinou výrobců“, tj. ve smyslu Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 seskupením producentů. Z daného tedy vyplývá, že skupinou výrobců nemůže být jednočlenná obchodní společnost. Alternaci výše uvedených podmínek je nutno vyložit tak, že nárok na zařazení do programu a následného poskytnutí dotace má skupina výrobců, která čítá nejméně dva členy a zároveň dosahuje roční obchodované

produkce ve výši 3 000 000 Kč, nebo skupina výrobců, která sice takové roční obchodované produkce nedosahuje, nicméně se skládá z nejméně pěti členů.

Výše uvedené závěry o vícečlennosti skupiny výrobců podporují rovněž další ustanovení předmětného nařízení. Například v jeho § 6 odst. 2 písm. d) je stanoveno, že nedílnou součástí žádosti o poskytnutí dotace je kopie uzavřených smluv mezi skupinou výrobců a jejími členy o objemu, způsobu a výši úhrad příslušné roční obchodované produkce, z čehož je patrno, že rovněž v tomto ustanovení zákonodárce předpokládá, že skupinu výrobců bude tvořit více než jeden člen. V opačném případě by bylo nutno tuto podmínku modifikovat rovněž pro situaci, že by skupinu výrobců tvořil člen jediný, který z povahy věci nemůže žádnou smlouvu sám se sebou uzavírat. Stejně tak podmínku vícečlennosti skupiny výrobců lze dovodit také z písm. e) téhož ustanovení, ve kterém se hovoří o nutnosti dodání společných pravidel skupiny výrobců při předložení žádosti o poskytnutí dotace.

Stěžovatel dále namítá, že při interpretaci nařízení vlády nelze vycházet ze striktního gramatického výkladu a použití množného čísla „výrobců“. V této souvislosti poukazuje na § 461 odst. 2 občanského zákoníku. Stěžovatel tvrdí, že pokud by byl při interpretaci nařízení vlády použit striktní gramatický výklad, musel by být použit rovněž ve výše citovaném ustanovení občanského zákoníku (dědic vs. dědicové), což by však vedlo k absurdnímu výsledku. Zdejší soud má však za to, že stěžovatel při uplatnění této stížní námitky pominul fakt, že při výkladu předmětného pojmu „skupiny výrobců“ nebyl použit pouze gramatický výklad, nýbrž rovněž výklad teleologický a systematický. Jak správní orgány, tak městský soud posuzovaly pojem „skupiny výrobců“ z pohledu systematiky nařízení vlády, když interpretovaly ustanovení nařízení vlády ve vzájemných souvislostech, z účelu celého dotačního programu, jak vyplývá ze str. 6 odůvodnění napadeného rozsudku, a při interpretaci neopomněly ani znění Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999. Z tohoto důvodu nepovažuje Nejvyšší správní soud ani tuto námitku stěžovatele za důvodnou.

Stejně tak se Nejvyšší správní soud neztotožňuje s kasační námitkou, že by v případě správnosti závěru o nutnosti minimálně dvou členů v rámci skupiny výrobců žádné odbytové organizaci nemohly být dotace dle nařízení vlády přiznány, neboť se stále jedná o jeden subjekt a nikoliv o více subjektů, neboť dotace se poskytuje společnosti jako takové a nikoliv jejím společníkům. Stěžovatel se v tomto ohledu mýlí, neboť z výše zdejším soudem uvedeného vyplývá, že dotace se poskytuje jednomu subjektu, tj. obchodní společnosti nebo družstvu, které však musejí být založeny více společníky (členy), aby mohly naplňovat účel společného odbytu vybraných zemědělských komodit. Určující skutečností tak je společný postup více subjektů sdružených pod obchodní společnost (či družstvo), která již dotaci jako subjekt po splnění v nařízení vlády splněných podmínek získá a s dotací jako taková rovněž naloží.

Co se týká námitky stěžovatele, že se městský soud neměl dostatečně vyjádřit k argumentaci vztahující se k Horizontálnímu plánu rozvoje venkova, potom Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že se touto problematikou městský soud ve svém rozsudku zabýval na straně 7. Vzhledem k tomu, že ze žaloby je patrno, že tuto argumentaci stěžovatel uplatnil jako argumentaci podpůrnou ke stěžejní argumentaci týkající se výkladu „skupiny výrobců“, resp. výkladu pojmu „seskupení producentů“ v Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, shledal zdejší soud vyjádření městského soudu k této námitce za dostatečné. Navíc je patrno, že rovněž tento programový dokument, jak vyplývá ze správní žaloby i rozsudku městského soudu, užívá pojmu „skupina výrobců“, kterou navíc definuje totožně s nařízením vlády. Námitku stěžovatele o nedostatečném vypořádání se městského soudu s předmětnou žalobní námitkou proto považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že argumentace uplatňovaná stěžovatelem v kasační stížnosti, umožňující považovat za skupinu výrobců ve smyslu nařízení vlády rovněž jednočlennou společnost, nemůže za dané právní úpravy, jež předpokládá „součinnost“ vícečlenné skupiny subjektů (výrobců), obstát, neboť by tím byla popřena samotná podstata, smysl a cíl daného „dotačního“ programu, jak bylo blíže uvedeno.

K závěru, že za skupinu výrobců nelze považovat jednočlennou společnost, navíc dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudcích ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 87/2009 - 72, a ze dne 11. 3. 2010, č. j. 9 As 67/2009 - 94, na něž správně žalovaný odkazuje, nebo rovněž v rozsudku ze dne 19. 7. 2010, č. j. 2 As 47/2010 - 80, všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz. Devátý senát nemá důvod se od závěrů v těchto citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu odchýlit.

Na závěr zdejší soud shrnuje, že stěžovatele nelze jako jednočlennou obchodní společnost považovat za „skupinu výrobců“, neboť na základě výše uvedeného žádná jednočlenná společnost nemůže vyvíjet společný postup či činnost více subjektů zajišťujících společný odbyt určené zemědělské komodity. Ze správního spisu je pak dále patrno, že stěžovatel nesplnil ani podmínku pro zařazení do programu pro zakládání skupin výrobců, jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2007, č. j. 30579/2007 - 10000, tj. podmínku nutnou pro vyhovění žádosti o poskytnutí dotace. Pokud tedy žalovaný stěžovatelovu žádost o poskytnutí dotace z těchto důvodů zamítl, potom jeho rozhodnutí nelze nic vytknout. Rovněž městský soud v rozsudku řádně odůvodnil, na základě jakých závěrů se s názory správních orgánů ztotožnil. Městský soud pak zcela správně a v souladu s platnou právní úpravou i související judikaturou podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. V tomto ohledu má zdejší soud za to, že pro nevyhovění žádosti o poskytnutí dotace bylo zcela dostačující

nesplnění podmínky o zařazení do programu podle § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády, pokud se však městský soud detailně vyjádřil rovněž k pojmu „skupina výrobců“, postupoval tak zcela v souladu s povinností se vypořádat se všemi námitkami stěžovatele uplatněnými ve správní žalobě.

Ve světle výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu